

mateix del que sembla ser el barret o cresta del Bassegoda que fa que es diferenciï sempre de les demés muntanyes.

Semblava que teníem la seva punta a l'abast de la mà. Si, si... Per passar la nit, plantàrem les tendes un bon tros més amunt, entre les runes de l'Ermida de Les Agulles, i, el tros que ens en faltava encara!

L'endemà ens vàrem llevar amb el sol, i a les set ja feia estona que caminàvem. A les nou, cansats de bufar i suar, després d'una marxa forçada, de les que fan història, arribàvem a dalt.

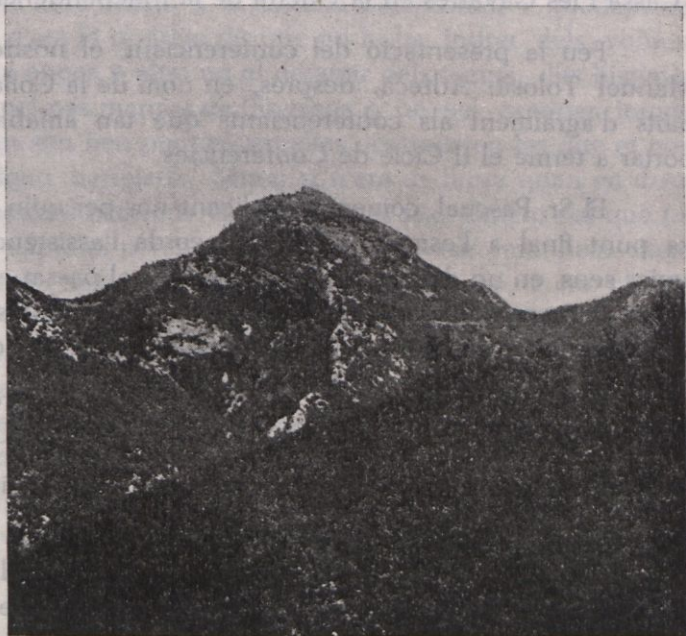
Havia costat una mica, però, valia la pena. No es pot resumir en paraules el que teníem al davant. No n'hi havia prou amb dos ulls per abarcar tanta grandiositat, i no n'hi ha prou, ara, amb totes les lletres de l'alfabet per resumir-la.

Era com si enfilats dalt una talaia de privilegi se'ns obrís als peus, estès, complet, un llibre del que ja més o menys coneixíem els capítols.

El Canigó blanc i majestuós, tant a prop, el Comanegre, les Salines, el Montseny, en fi...

L'estada a dalt va ser molt curta, massa curta, però no ens quedava més temps, ja que retornàvem el mateix dia i el camí a fer era encara molt llarg.

Vàrem dinar al peu de la cresta altra vegada, però en el costat contrari del dia anterior, i emprenguérem el retorn passant per Lliurona des d'on anàrem a buscar el curs d'un altre rierol, el Burró, que travessàrem per arribar finalment a Tortellà. De les quatre hores amenaçadores que contavém estar-hi, al final es convertiren en set hores de marxa interminables.

El Bassegoda des de l'Ermida del Riu